Nedjelja, 18.11.2012.g.

Jučer sam slučajno pogledao 10-tak minuta jednog crtanog filma. Priča je

bila o nekoj pandi i njezinim prijateljima koji su se borili s kung fuom

protiv nekih zločestih koji su imali neko strašno oružje, topove.

I tako su oni krenuli u završnu borbu, da spase kung fu, i glavni lik, crno

bijela panda, upita njihovog glavnog učitelja da kako će pobijediti kad

njihovim neprijatelji imaju ono strašno oružje.

I tada me "pogodio" odgovor koji je dao taj njihov glavni učitelj kung fua.

Odgovor koji nekako nisam očekivao u crtanom filmu.

"SVE MOŽE ONAJ KOJI IMA UNUTRAŠNJI

MIR."

UNUTRAŠNJI MIR. On je bio sastavni dio svih borilačkih vještina

dalekog istoka.

UNUTRAŠNJI MIR, SAN SVIH NAS KOJI SMO U SVAKODNEVNIM

KUŠNJAMA.

I odmah mi se tu nametnulo razmišljanje o ISTINI. I s tim mislima sam

se danas ujutro digao.

UNUTRAŠNJI MIR I ISTINA.

Jučerašnji dan mi je dan bi prepun takvih malih svjedočenja o

UNUTRAŠNJEM MIRU I ISTINI.

Slučajno sam susreo jednu dragu ženu. Prošla je 50-tu, kao tehnološki

višak ostala je bez posla, nema neku nadu da će pronaći novo zaposlenje,

djeca se osamostalila, muž radi, a ona se iz dana u dan osjeća nekorisno,

nemirno, nezadovoljno, sve to skriva u sebi da drugi oko nje to ne

primijete.

Pozdravim ju i pitam da kako je. A ona me pogleda i kaže da je dobro. Ja

kažem da mi baš tako ne izgleda, oči "govore" drugačije. I lice. Bez snage,

bez živosti.

Malo se začudila, pa zar se sve to na njoj vidi. I nastavimo razgovor. Kaže

da se skoro dvije godine spremala za otkaz jer je pretpostavljala da će biti

višak. No, kada se to sve dogodilo, kada se iz dana u dan doma ustaje i

nikuda ne ide, kada i po dva puta usisava stan na dan, kada se često

osjeća beskorisnom… ne može doći k sebi. Onda su došle i neke nove

bolesti, jer ona i nije neka naprasita osoba nego sve to drži u sebi. I

mora to negdje "izaći" van.

STALNO SE "PRAZNI" A NIGDJE SE NE "PUNI".

A nije u vjeri, zna i jako psovati. I život, zli u njemu, joj je "spustio"

glavu do poda i ništa ne može vidjeti. Došla je u stanje KADA SAMU

SEBE ŽALI.

**NO, IMA NEŠTO U NJOJ. KAO I U**

**SVIMA NAMA. SVE NAS JE BOG**

**STVORIO NA DOBRO.**

A ja joj se nasmijem i kažem da znam kako joj je, kaj se tiče posla, da

sam to i sam prošao, i još prolazim.

I ispričam joj onu priču od nekih dan, kada me jedna draga osoba pitala

da kako sam. Dobro, jako dobro, odgovorio sam joj. A ona kaže da sam

ja stalno dobro. Ja sam joj odvratio, da me nije pitala da li imam

problema. Jer ih imam koliko hoćeš. Ali se sa svima njima bez

problema nosim.

**GOSPODINA SAM TRAŽIO I NAŠAO,**

**GOSPODINU PREDAO SVOJ ŽIVOT I**

**PROBLEME NA UPRAVLJANJE.**

**A JA ČINIM SAMO ONO ŠTO MOGU,**

**UVIJEK "OSLUŠKUJUĆI" ŠTO MI**

**GOSPODIN IMA ZA REĆI, ŠTO JE U**

**SVAKOM TRENUTKU MOGA ŽIVOTA**

**NJEGOVA VOLJA DA ČINIM. KROZ**

**MISE, MOLITVE, BIBLIJU, ITD…**

**I IDE TO JAKO DOBRO. MOJ GOSPODIN**

**I JA.**

S obzirom da nije baš u vjeri, a ona zna da ja jesam, rekao sam joj da

ima jedan osjećaj koji mi ljudi često zaboravimo kada dođemo u stanje

problema iz kojih ne vidimo izlaz.

TO JE STANJE ZAHVALJIVANJA ZA SVE ONO ŠTO JESMO I ŠTO

IMAMO.

Pa sam ju upitao kada je zadnji put zahvalila Bogu za svoj život, za svoj

posao, za svoju obitelj, djecu i muža, za materijalne stvari koje ima, i sve

drugo…

**JER ZA ZAHVALJIVANJE TREBA "DIĆI**

**GLAVU". I KADA ĆE DIĆI GLAVU,**

**VIDJET ĆE OKO SEBE PUNO LJUDI**

**KOJIMA JE PUNO, PUNO TEŽE U**

**ŽIVOTU. I DUHOVNO I MATERIJALNO.**

A drugo, mora početi od sebe. Da samu sebe upita: "TKO SAM JA,

KAKVA HOĆU DA BUDEM, ŠTO JOŠ MOGU UČINITI U SVOJEM

ŽIVOTU, TKO MENE TREBA TAKVU KAKVA JESAM, KOME MOGU

POMOĆI, NA BILO KOJI NAČIN…".

A ONDA POGLEDATI OKO SEBE I POTRAŽITI ONE KOJI ME

TREBAJU.

I AKO U SVE TO USPIJE "UBACITI" GOSPODINA...

O, TADA TO IZGLEDA SASVIM DRUGAČIJE

NO, BEZ GOSPODINA NEĆE USPJETI, SHVATIT ĆE S

VREMENOM...

I ona je odmah živnula, vidio sam joj u očima, na licu.

I odmah mi je rekla da sam tu potpuno u pravu. Jer se odmah sjetila

svoje susjede, 60 i neka godina. Prije rata bila je oženjena s nekim

Srbinom. Nije mogla zatrudnjeti pa je prošla sve i svašta kako bi to

uspjela. Nije nikad.

Prošle su godine mladosti, došao je rat, muž joj otišao u Srbiju, ona

ostala sama. Bez muža, bez djece, bez mladosti…

I eto, rekao sam joj, već samo da njoj pomogneš kojom riječi, TI ĆEŠ

SE "NAPUNITI".

I NA KRAJU RAZGOVORA JE REKLA DA JOJ JE SADA PUNO

TOGA POSTALO JASNO I DA ĆE NASTOJATI DRUGAČIJE

ŽIVJETI.

U svemu tome sam joj spomenuo da ja bez Gospodina to nikada ne bi

mogao, pa smo malo i o Njemu porazgovarali. Samo malo.

No, za mene je to bio mali korak ali za nju OGROMNI KORAK.

**POMOLIT Ć U SE S VREMENE NA**

**VRIJEME I ZA NJU. DALJE JE**

**GOSPODINOVO.**

**GOSPODINE SMILUJ JOJ SE!**

I još jedna tema, koja dodiruje temu UNTRAŠNJEG MIRA, mi se jučer

nekoliko puta "prepriječila" kroz dan.

ISTINA. Istina kroz prihvaćanje toga kako izgledamo. Naš vanjski izgled.

U jednom društvu razgovor se poveo oko uljepšavanja, manikura,

pedikura, farbanja kose. Oko silnih kozmetičkih salona u kojima sve to

možeš dobiti. O cijenama koliko što košta.

I postao sam nekako žalostan.

TU NISAM VIDIO GOSPODINA. TU NISAM VIDIO ISTINU.

NE MOGU REĆI DA JE SVE TO LAŽNO, NISAM TAKO DUBOKO

UŠAO U SVE TO.

NO, GLEDAJUĆI SVE TE SILNE KOSE RAZLIČITIH BOJA,

NALAKIRANE NOKTE U KOJEKAKVIM NIJANSAMA, RUŽEVI I

SJENILA, RAZNI UKRASI I NAKIT, I SVE DRUGO ŠTO NAŠ

VANJSKI IZGLED ČINI DRUGAČIJIM NEGO JESMO, OSJEĆAO SAM

DA TO NIJE PO ISTINI, TO JE SAKRIVANJE, IZOKRETANJA

ONOGA KAKO STVARNO IZGLEDAMO, KAKVI STVARNO JESMO.

KAKVIMA NAS JE GOSPODIN STVORIO.

SIJEDE KOSE SA 30 GODINA? PA ŠTO, ZAR ĆE DRUGI O NAMA

MISLITI DA SMO LOŠIJI LJUDI RADI TOGA. A AKO I HOĆE,

ONDA NAM NJIHOVO MIŠLJENJE NE TREBA BITI VAŽNO JER NE

ŽELE "VIDJETI" NAS NEGO NAŠU VANJŠTINU.

ĆELAVI LJUDI, NISKI LJUDI, DEBLJI ILI MRŠAVIJI, SIJEDE ILI

SMEĐE KOSE, OBIČNIH NOKTIJU, TREPAVICA, USNICA, LICA, SA

ILI BEZ BORA…

TAKVIMA NAS JE BOG STVORIO. I HTIO DA BUDEMO TAKVI. I

TAKVE NAS VOLI.

**ZAŠTO SE MI NE MOŽEMO VOLJETI**

**TAKVIMA KAKVI SMO!? NEGO ŽELIMO**

**BITI NETKO DRUGI.**

**ZAR TO NIJE ŽIVOT BEZ ISTINE, U**

**TOM DIJELU NAŠEG ŽIVOTA!?**

I KAKO MOŽEMO, TAKVI, IZVJEŠTAČENI, DOĆI PRED

GOSPODINA I NEŠTO GA MOLITI!?

PA NEĆE NAS NI PREPOZNATI. NIJE NAS TAKVIMA STVORIO.

I OD TIH MALIH IZVRTANJA ISTINE O NAŠEM IZGLEDU, DOLAZE I

NEKE DRUGE LAŽI, SVE VEĆE I VEĆE KROZ NAŠ ŽIVOT.

**NAUČIMO SE SAKRIVATI. SVUGDJE.**

A KAKO GOD SE MI SAKRILI IZA NAŠIH ULJEPŠAVANJA, PA DA

I NITKO DRUGI NE ZNA KAKO ZAPRAVO IZGLEDAMO, ZNAMO

MI I NAŠ GOSPODIN.

I TO NAS ČINI NEMIRNIMA, BEZ OBZIRA DA LI SMO TOGA

SVJESNI ILI JOŠ NISMO.

JER NISMO ONAKVI KAKVIMA NAS JE STVORIO GOSPODIN.

A NAŠI POKUŠAJI DA BUDEMO DRUGAČIJI NEGO NAS JE

STVORITELJ OSMISLIO ZAVRŠAVAJU STALNIM NEMIROM U NAMA

DA BUDEMO DRUGAČIJI.

**I NIKADA NE USPIJEMO DO KRAJA,**

**STALNO SE VRTIMO U KRUGU.**

I AKO SEBE NE PRIHVATIMO, TAKVIMA KAKVI JESMO, KAKO

ĆEMO DRUGE!?

**KAKO ĆEMO "DOĆI" DO GOSPODINA,**

**ILI KAKO ĆE ON "DOĆI" DO NAS, KAD**

**MU SE SKRIVAMO!?**

**KAKO ĆE ON "DOĆI" U ONE KOJI NI**

**SAMI NE ZNAJU TKO SU I ŠTO SU!?**

Prisjećam se sebe prije. "SKRIVANJE" u crnom mercedesu, iza Royban

naočala, u alkoholu koji me činio drugim čovjekom, iza novca kojim sam

kupovao ono što ja nisam bio, u nepriznavanju da nešto ne znam ili ne

mogu… MA, U TOLIKO TOGA ŠTO NISAM BIO JA.

**A ČIM U NEČEMU NISAM BIO JA,**

**NEMIR JE U MENI BUJAO, RASTAO I**

**RASTAO… I NIČIM GA NISAM MOGAO**

**SMIRITI.**

NI MERCEDESOM, NI NOVCEM, NI DRUŠTVENIM STATUSOM, NI

ALKOHOLOM…

ČIM SAM GA VIŠE HTIO SMIRITI TIM STVARIMA, PO KOJIMA

JA NISAM BIO JA, ON JE RASTAO, ON SE TIM "HRANIO" I

ČINIO ME DRUGIM ČOVJEKOM.

ONIM KOJI NISAM BIO JA.

A DUŠA ME POMALO NAPUŠTALA, DUŠA KOJU MI JE GOSPODIN

USADIO U ONAKVOG KAKVIM ME JE ON STVORIO. NAPUŠTALA

JE TO TIJELO, TOG ČOVJEK, KOJI VIŠE NIJE BIO ONAJ KOJIM

JE BIO STVOREN OD SVOG STVORITELJA.

**NEMIR ME RAZDIRAO. NEMIR DA JA**

**VIŠE NISAM JA. A TO NISAM HTIO.**

I TAKO, KADA SAM, PO GOSPODINOVOM MILOSRĐU, SVE TO

SHVATIO, POČEO SAM PONOVNO TRAŽITI SAMOGA SEBE.

ONAKVOG KAKVIM ME GOSPODIN STVORIO I PREDVIDIO.

I EVO, TRAJE TO VEĆ 10-TAK GODINA, ČETIRI GODINE

INTENZIVNO.

**A TOLIKO JE NAPASTI TIJELA I**

**SVIJETA… KOJI NE ŽELE DA JA BUDEM**

**JA.**

I ZLOGA I NJEGOVIH ZLIH DUHOVA

KOJI MI ŽELE UKRASTI DUŠU.

NO, KADA ŽIVIM U ISTINI, ONI SVI

ZAJEDNO NIŠTA NE MOGU.

**JEDINA VELIKA ISTINA JE GOSPODIN.**

**OSTALI DIO NAŠIH ŽIVOTA SASTOJI SE**

**OD PUNO MALIH ISTINA.**

A JEDNA OD NJIH JE I TA DA SMO TAKVI KAKVI SMO,

TAKVIM NAS GOSPODIN HOĆE, I IZGLEDOM I DOBRIM I LOŠIM

KARAKTERISTIKAMA…

I OSTANIMO TAKVI. PRIHVATIMO SEBE I SVOJ IZGLED, SVOJE

MANE I DOBRE STRANE, I VIDJET ĆEMO DA ĆE NAS I DRUGI

TAKVIMA PRIHVATITI, KOJIMA JE STALO DO NAS.

**A ONO ŠTO JE NAJBITNIJE, OSJETIT**

**ĆEMO BESKRAJNI MIR U SEBI, JER**

**SMO SE PONOVNO, NEGDJE U NAŠOJ**

**NUTRINI SUSRELI S NAŠIM**

**STVORITELJEM.**

"SVE MOŽE ONAJ KOJI IMA

UNUTRAŠNJI MIR."

HVALA TI GOSPODINE NA SVIM OVIM

SPOZNAJAMA!

**HVALA TI ŠTO SAM TAKAV KAKAV SAM!**

**HVALA TI GOSPODINE ŠTO SI MI DAO**

**DA SEBE SAMOGA SPOZNAM I**

**RPIHVATIM!**

I MOLIM TE, PREDRAGI NAŠ

SPASITELJU, DAJ TO SVIMA KOJI TE

TRAŽE!

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE, I TVOJ OTAC, BOG

OTAC, I VAŠ DUH SVETI.

I ČAST I SLAVA DJEVICI MARIJI, NAŠOJ NEBESKOJ MAJČICI.